Paradiset

av

Lars Larsen

2018

Förord

Paradiset är mitt stora glädjeämne, och jag vet att det finns, och var det finns; i Naturen, och i Naturens andevärld. För Paradisets skull offrar jag gärna allt, det är inte tungt att lida när jag vet att jag gör det för att paradiset ska komma närmare jorden och mänskligheten. För när det kommer, då kommer det för alla, även för mig.

Tanken på Paradiset, och att jag en gång ska få träda in i det för evigt, i dödsstunden, är så ljuv, att emot den är alla jordens lidanden för intet att räkna. Jag vet alltså att det finns ett evigt Paradis; jag har känt det hos atomerna, i mikrolivet, och det är dit jag ska återvända i döden. Och jag känner även att Paradiset, närmare sagt den stilla glädjen, är min varelses grundstämning, som härstammar från, och är en återklang av min kropps atomers inre paradis. Lidandena är gäster i min varelse, inte min grundstämning. Jag återvänder alltid till den stilla glädjen och tillfredsheten och friden, och en gång ska jag återvända till en Större Glädje och Tillfredshet, i dödsstunden, ty mitt jordiska liv är blott en gäst, ett avbrott i Evighetens frid och glädje, precis som lidandena på jorden är en gäst i min jordiska grundstämning av stilla glädje och tillfredshet.

Paradiset har varit ett vanligt tema i mitt författarskap, alltsedan novellen ”Det trädar en flod” i diktsamlingen ”Över floden mig” (Tidskriften Deltas förlag 2007). Mitt huvudverk som ekofilosof, ”Djurisk teologi. Paradisets återkomst” (Titel förlag 2010), badar i glädje över Paradiset, och förväntan om dess återkomst till jorden. Och jag har vidareutvecklat detta tema på min blogg ”För Naturens skull”, som kan läsas på www.universalist.blogg.se, och varifrån essäerna i denna essäsamling är hämtade, från tiden 2016-2018. Artiklarna är i tidsordning.

Artiklarna på min blogg har flera länkar till artiklar på nätet, och de har släpat efter i denna bok. Alla ord som är understreckade är ord som har länkar i sig på min blogg.

Lars Larsen, Stockholm 14.9.2018

Nådastolen

(Uppenbarelsebokens femte och sjätte kapitel)

Djupt i tillvarons hjärta,
välvd över sagans och mytens ljus:
kristallhavets rena, bjärta
färger och vind av serafvingars sus.
Fyra Djur över det ses trona,
- keruber - och en är av Adamskt snitt,
som har låtit ett blod sig försona,
ett blod av ett Lamm så rent och vitt,
i kristallhavstronens mitt.

Ur det Lammet det ljuder en hänryckningssång,
kristallklart som havet självt.
Profeter sökt tyda det mången gång
då de bortom sig själv har välvt.
Och tonerna helar själv djupaste sår
ja ock i självmördares bröst,
om det eviga Eden de tonerna spår
och de sjungs med sagolik röst.

Luffarbrev nr. 5: Holma skogsträdgård och Ekobyn Moder Jord

Den 28.7. besökte jag och min flickvän Titti Holma skogsträdgård i Höör, Skåne. Det var en fantastisk upplevelse, äntligen fick jag en efterlängtad bekräftelse på att skogsträdgårdar inte är en ouppnåelig hippiedröm, men faktiskt finns till och fungerar i praktiken! Skogsträdgården, som kanske var 70 x 30 meter stor, var en demonstrationsträdgård som började byggas 2004 av bl.a. Esbjörn Wandt, Holma folkhögskola och föreningen Skogsträdgårdens vänner, på initiativ av, och med pengar från Jordbruksverket. Den är nu öppen för allmänheten, vem som helst kan gå in i den och kalasa på dess frukter, nötter och bär. Jag åt själv en hel del bär och ett äpple. Dom hade ganska många äppelträd, dom hade päronträd, plommonträd, nötträd, hallon, jordgubbar, svarta vinbär, röda vinbär, vita vinbär, krusbär, smultron, druvor och mycket annat som jag inte kunde namnet på.

Skogsträdgården hade en tipi (indiankåta) i ena änden, något som avslöjade hippieanden i projektet - längtan efter vårt ursprung, efter de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil. Den hade också en damm, något som är gynnsamt för mikroklimatet.

(bildext: jag i tipins öppning, Holma Skogsträdgård. Bild av Titti Spaltro)

En skogsträdgård är som en ätlig skog, man försöker efterlikna skogens och naturens ekosystem med den skillnaden att man får skogsträdgården att tillgodose ens behov. Man får mycket mat - 2-20 gånger mer än monokulturella odlingar, detta för att man odlar i flera skikt, träd högst uppe, sedan nötträd, sedan bärbuskar, sedan perenna växter och örter längst ner.

Skogsträdgården var något av det vackraste jag sett i mitt liv. Sånt här borde de flesta syssla med, då skulle jorden förvandlas till ett paradis, en Edens lustgård för både människor och djur (vi såg en orm i skogsträdgården!). Och då skulle planeten också ges en chans att läka, för träd binder koldioxid,

och det skulle vara bra för klimatet. Jordens yta gillar inte att vara monokulturella odlingsmarker, den vill alltid bli skog igen. Skogsträdgårdsanläggning är att uppfylla naturens önskemål, så att människan samtidigt gynnas.

Jag tror Holma Skogsträdgård är nästan ensam i sitt slag. Det finns visserligen en skogsträdgård vid Stockholms universitet, och en annan på en gård lite längre ner i Sverige, annars tror jag de tre är ensamma om detta i Sverige. Det är synd, så här bra grejor borde få mera uppmuntring och pengar. Men går man med i föreningen "Skogsträdgårdens vänner", så kan man stödja bildandet av nya skogsträdgårdar.

(bildtext: jag mitt i Holma Skogsträdgård. Bild av Titti Spaltro)

(bildtext: Jag festar loss på äpplen i Edens lustgård. Bild av Titti Spaltro)

2016-08-01

David Jonstads kritiska ord om vårt djuriska ursprung, samt mitt svar

David Jonstad skriver i sin nyutkomna bok "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga" (Ordfront 2016) följande: "Vårt arv från tiden som jägar-samlare tycks förvisso ha gjort att vi människor naturligt strävar efter jämlikhet och samarbete, men vi har också ett konkurrerande genetiskt arv från vår tid som djur, där flocken var hierarkisk och ojämlik och varifrån vi har ärvt många av våra mindre goda sidor i form av girighet och maktlystnad."

Det här var ett hårt slag för mig att läsa, jag som har haft så höga tankar om vårt djuriska ursprung i djungeln, vår apiska livsstil, att det är vårt rätta livselement, varken civilisationen eller jägar-samlar-livsstilen. Men jag ger mig inte. Jag idealiserar visserligen inte vår djuriska historia med att säga att det var ett paradis (till skillnad från hur jag gjorde i min bok "Djurisk teologi" 2010), men det var banne mig bättre än både civilisation och jakt, det var ett liv utan slit. Visserligen kämpade vi med rovdjuren, men det fanns inget arbete där, vi åt fritt av frukterna, (kokos)nötterna och de saftiga stjälkarna i djungeln (och lite insekter, som larver och myror), och vandrade omkring ungefär som gorillorna gör idag i Kongo (efter att vi gått ner från träden förstås).

Men allt tyder på att något gick fel när vi lämnade djungeln och började jaga, och spred oss över hela jordklotet. Vi greps av en expansionism och en girighet som förebådar det vi ser i civilisationen senare. Detta antyds av Alan Weisman i boken "Världen utan oss" (Prisma bokförlag 2008). Han menar, med stöd i forskning, att stenåldersmänniskan faktiskt jagade många djurarter till utrotning, se t.ex. den här texten om hans bok (läs andra hälften av texten). Detta är något som det sällan talas om i sådana anarko-primitivistiska kretsar som idealiserar jägar-samlarstadiet av stenåldern.

Jag kan hålla med om att vi kan ha varit hierarkiska, och kanske även giriga och maktlystna under vår tid som djuriska varelser i djungeln, det är ju annars ett allmänmänskligt fenomen, men jag skulle ändå hävda att vi hade det bättre då än när vi började **arbeta** * (såsom att jaga och samla), och utrota andra djurarter. Är inte det mycket värre än lite inbördes stridigheter om rangordning i djungeln? Jag tror visserligen på jämlikhet, men jag tror också att konkurrens om makt är en oundviklig del av att vara människa. Och jag tror inte vi var helt fria från det när vi var jägare-samlare heller. Maktutövandet blev bara mer riktat mot andra arter än vår egen, och så har det blivit bara mer och mer sedan dess.

Anarkoprimitivister vill ofta förlägga "syndafallet" till tiden då vi lämnade det nomadiska jägar-samlar-livet och blev bofasta jordbrukare. Men jag ifrågasätter detta. Jag skulle vilja påstå att syndafallet skedde redan då vi lämnade djungeln och började expandera. Det att vi inte var nöjda med vårt relativt "paradisiska" urhem i djungeln (det var vår Edens lustgård), utan ville breda ut oss över världen. Det var hybris och imperialismens första frö. Det kunde förstås ha varit överbefolkning och svält som förde oss ut ur djungeln, men jag hade hellre valt att svälta ihjäl än att lämna mitt urhem djungeln, om jag hade vetat konsekvenserna av det. Men vi visste ju inte detta, därför var våra handlingar urskuldbara.

Men jag tror att den ständiga, maniska jakten på att döda andra djur gjorde oss råare och mer känslolösa än då vi ännu var i djungeln. Att ständigt döda har ingen bra effekt på karaktären, tror jag. Man förlorar känslan av den andre varelsens helighet, och så börjar man överdriva, döda mer än man behöver, bara av ren och skär statusjakt eller maktutövning. Jag är emot alla former av onödigt våld, och jag menar att övergången till jägar-samlar-livet var den definitiva övergången till onödigt våld för människan. Vi hade kunnat begränsa oss och hellre valt att svälta ihjäl än att expandera (det är

en regel som jag gärna följer, hellre offra sig själv än att offra andra) om vi verkligen hade velat, och så sparat vår värld den ohyggliga framfart som människan därefter kom att innebära, mer och mer. Där, med lämnandet av djungeln, sattes fröet till den strategi som människan därefter nästan alltid adopterat; man offrar andra än sig själv när det kniper. Men om mänskligheten ska ha en chans att överleva detta sekel, då måste vi offra oss själva istället för andra.

Lämnandet av djungeln ledde också till en annan sak som blev destruktiv efter hand: uppfinnandet av elden. Detta innebar att vi började manipulera naturkrafterna till att tjäna oss, och enbart oss. Detta var fröet till den manipulering och kontroll av omgivningen som vi senare kom att adoptera, mer och mer, såsom domesticeringen och förslavandet av djur, uppfinnandet av plogen och effektiva jaktredskap såsom knivar, metallpilar och metallyxor (dessa var helt beroende av elden). Jag ser uppfinnandet av elden som fröet till allt detta, här uppfinner människan **principen** för sin otroliga expansion; "allt ska tjäna människan, människan ska kontrollera och manipulera allt". Jag har en djup antipati för detta. Jag tycker det är hybris. Jag tycker vi hade en ödmjukhet i djungeln, när vi ännu nöjde oss med vårt urhem, och bara bråkade inbördes, och försvarade oss mot andra djur istället för att jaga dem och döda dem. Och vår ödmjukhet hade sin lön; vi behövde inte arbeta. Det är samma visa idag. De som tycker de ska härska över och behärska all världen, och vill ha all världen, får jobba satans mycket. De ödmjuka nöjer sig med det enkla, och slipper jobba så mycket. Det finns en rättvisa i allt detta som gläder mig.

En annan sak är att vi antagligen kom på religionen under jägar-samlarstadiet på stenåldern, sedan vi lämnade djungeln. De första grottmålningarna gjordes för ungefär 40 000 år sedan, och det är i dessa (samt i spår av religiösa begravningar flera hundra tusen år sedan) som vi hittar de första antydningarna till religion hos fornmänniskan. Vi var antagligen ateister innan vi lämnade djungeln, kanske hade vi ett svagt psykotiskt tänkande en sällan gång ibland, vårt tänkande var inte alltid helt verklighetstroget (är inte detta fallet med alla djur ibland?), men knappast hade vi några tankar på gud, och antagligen inte heller på liv efter döden. Det passar väl med vårt jägar-samlarliv att trösta sig med en gud och en andevärld, då vi hade lämnat vårt urhem, vårt "Eden", vår relativt "paradisiska" tillvaro i djungeln. Religion blev en kompensation för vad vi förlorat. Inte minst då vi begav oss mot kallare trakter, där vi slet med värmen.

* Vi arbetade dock inte i modern mening på stenåldern. Då skiljde vi ännu inte mellan arbete och fritid, allt var ett. Men det var då, och inte innan vi lämnade djungeln, som fröet såddes till det som blev det moderna arbetet, **slitet**, uppdelningen mellan arbete och fritid. Det började med jakten och insamlingen av ätbara växter. Då såddes också fröet till **arbetsupp-delningen**, för det var män som jagade, och kvinnor som samlade in ätbara växter, i det stora hela. Innan vi lämnade djungeln fanns föga av detta, vi levde direkt, samlade inte in mat, jagade högst smådjur, insekter och larver. Det enda som kunde betraktas som arbete var att akta sig för rovdjuren, men även det var direkt och instinktivt, inget som upplevdes som arbete eller slit, tror jag. Jag gissar att man försvarade sig mot rovdjur med påkar och grenar som man bar på medan man åt frukter och nötter och saftiga stjälkar.

2016-10-26

Syftar myten om den svunna guldåldern på vårt djuriska ursprung?

Många kulturer omkring i världen har i sina myter att vi en gång levt i en "guldålder", ett paradisiskt urhem. Kristendomens version av detta är den mest bekanta; Adam och Evas liv i Edens lustgård innan syndafallet. De levde där i harmoni med naturen, utan att arbeta, de åt fritt av frukterna på träden och de var vänner med alla djur och namngav alla djur. Sedan åt de av den förbjudna frukten, och utkastades ur Eden, för att arbeta i sitt anletes svett för sin mat (så förklaras jordbrukets uppkomst).

Jag undrar nu om detta kan spegla något av det som faktiskt skett i evolutionen; antingen vårt lämnande av vårt urhem djungeln för att börja leva som jägare-samlare, eller vårt lämnande av livet som jägare-samlare för att leva som jordbrukare. Det senare är Daniel Quinns uppfattning i boken "Ishmael" (från 1992), där han antyder att lämnandet av Eden innebar vårt lämnande av livet som jägare-samlare, då vi ännu levde någotsånär i harmoni med naturen (enligt Quinn), och inte behövde arbeta i egentlig mening, arbete och fritid var ett den gången.

Jag tycker mest om den första versionen av de två versioner av syndafallet jag nämnde, att myten om lämnandet av Eden speglar vårt lämnande av apornas livsstil i djungeln och började jaga, eftersom vi, enligt vissa forskare, utrotade många djurarter när vi började jaga och sprida oss över jordklotet. Med jakten började cancern. Vi borde ha stannat i djungelns ödmjukhet, där vi borde ha begränsat vår befolkning genom uppoffringar, istället för att offra andra djur genom jakt. Vi är inte heller köttätare av naturen, vi har inga huggtänder. Vi är vegetarianer och insektätare av naturen, som gorillorna.

Vad skulle ätandet av frukten på kunskapens träd kunna spegla? Vad i evolutionen passar det in på? Jag skulle kanske säga; uppkomsten av språket. Visserligen namngav Adam alla djuren i Eden, men jag tror detta skall förstås symboliskt, som syftande på vänskapen med alla djur. Språkets uppkomst för 40 000 år sedan var "kunskapens" uppkomst i motsättning till intuitionens och instinktens, något som ledde till religionens uppkomst, och den mentala cancerns, civilisationens uppkomst. Vi borde inte ha hittat på språket, och här håller jag med den anarkoprimitivistiske filosofen John Zerzan, som menar att det symboliska tänkandet ligger bakom civilisationen och dess förfall. Vi borde ha nöjt oss med apljuden i djungeln. Det var när vi lämnade djungeln som vi efterhand hittade på språket, det växte antagligen fram som kompensation för den direkta, oförmedlade kontakt med naturen som vi hade i djungeln. Vi behövde språket för att jaga effektivt och för att sprida oss ohämmat, för att ta kontroll över djuren och naturen genom domesticering, vilket ledde till jordbruket till sist, för 10 000 år sedan.

Syftar alltså guldåldern i många kulturers mytologier på vår svunna tid i djungeln som apmänniskor, innan jakten och språket uppkom? På vårt djuriska ursprung?

Ätandet av den förbjudna frukten kan också syfta på uppfinnandet av elden, som uppfanns 1,5 miljoner år sedan av Homo erectus. Jag gör denna förbindelse eftersom det finns en parallell till syndafallet i Bibeln inom grekisk mytologi, nämligen Prometheus stöld av elden från gudarna. Han får, liksom Adam och Eva, också ett straff av gudarna, nämligen att kedjas fast vid en klippvägg, medan en örn varje dag kom och hackade ut hans lever, som varje dag växte ut på nytt.

Kan denna grekiska myt spegla något av det straff mänskligheten har fått för att de lämnade djungeln och uppfann elden? Straffet blev arbete. Mer och mer arbete desto mer människan använde elden (tänk på uppfinnandet av plogen och andra arbetsredskap p.g.a. elden).

Jag gissar att människan första gången lämnade djungeln för ungefär 3 - 2,4 miljoner år sedan, som människoapan Australopithecus. Och jag tror att detta berodde på en olycka, det var inte ett val som denna människoapa gjorde. Det var en olycka helt enkelt, som skulle få oanade följder. Olyckan var att klimatet förändrade sig, så att djungeln förvandlades till en mosaik av skogar och grässlätter, vilket tvingade människan till en ny matstrategi. Frukterna och grönsakerna räckte inte till, så Australopithecus började mer och mer äta kött, dock ännu inte genom jakt, utan genom asätande. Men detta var det första steget till jakt. Och Australopithecus använde enkla stenredskap för att komma åt märgen i benen och hjärnan i skallarna. Detta var fröet till jaktredskapen.

Men jag tycker att vi inte borde ha gått vidare till att börja jaga. Om maten inte hade räckt till, hade jag valt att svälta istället för att döda andra djur, vilket nog var emot vår natur. Hellre dö än att döda, är min filosofi. Och om vi inte hade börjat jaga, då hade vi kanske varit tvungna att stanna i (eller återvända till) djungeln, för det är svårt att leva på frukter och grönsaker på de afrikanska savannerna. Asätande accepterar jag dock.

Jag skrev att människan inte borde ha kommit på språket, att språket var vårt ätande av frukten på kunskapens träd. Men detta betyder inte att jag är emot all kunskap i sig. Det finns en instinktiv kunskap som jag gillar, som alla djuren har, och som inte behöver språket. Det är den kunskap som får oss att veta vad vi ska äta, hur vi ska försvara oss mot rovdjur, hur vi ska leva i harmoni med omgivningen. Det är en direkt kunskap, som sitter i generna, och fortplantas via generna. Denna djuriska kunskap borde få högsta prioritet i vårt samhälle, och den kan inte läras genom att sitta på skolbänken, utan genom att leva och forska själv. Den liknar mer visdom än kunskap, den är levd kunskap, kunskap i praktik.

Det är denna form av kunskap som jag försöker odla här på denna blogg. Kunskap om hur vi ska överleva civilisationen, hur vi ska reagera på katastrofen civilisationen med våra djuriska instinkter. Och jag använder visserligen språket till detta, men jag tror vi kan använda språket på ett instinktivt sätt. Vi kan få språket att uttrycka våra instinkter. Och även om jag förordar avveckling av språket för en återgång till den djuriska kommunikationen, så måste vi bygga en bro över till detta, och den går genom språket. Vi måste helt enkelt först artikulera det djuriska upproret mot civilisationen, innan vi kan börja färdas tillbaka till djurriket.

2016-12-05

Tänk om naturen är "himlen" * och civilisationen "helvetet"?

Rastafarianerna har en särpräglad uppfattning av tillvaron: Naturen är en symbol för Sion, "Det Nya Jerusalem", himlen, medan den västerländska civilisationen är "Babylon", det ondas näste. Har du någonsin tänkt tanken om det kanske ligger något i detta?

På ytan ser det ut att vara tvärtom. Naturen verkar grym (tänk att 99 % av alla arter som någonsin funnits, har dött ut), medan man i civilisationen lever i lyx och överflöd. Men så är det bara på ytan. Skrapar man bara lite på ytan, så att bakgrunden kommer fram, framträder en helt annan bild. De flesta som i civilisationen lever i överflöd, tvingas jobba mycket för sitt överflöd, och långt värre är det för många av de fattiga, som utgör majoriteten av civilisationen. Jag kallar detta slaveri. Något sådant finns inte i naturen. Slaveriet för herrar lyser med sin frånvaro i den vilda naturen, där djuren tillåts följa sina instinkter även när de följer ledare och alfahannar.

En sak röjer sig också vid närmare granskning: De civiliserade plågas ofta av psykisk sjukdom (däribland ätstörningar, som jag räknar som en psykisk sjukdom). De psykiska sjukdomarna har ökat lavinartat under de senaste seklerna, allteftersom människorna har avlägsnat sig från naturen och landsbygden, (särskilt bland ungdomar) i takt med industrialiseringen. Naturfolk plågas sällan av psykisk sjukdom (1) (åtminstone de som inte har så nära kontakt med civilisationen, de som lämnats ifred), och av detta kan man dra slutsatsen att vilda djur också sällan plågas av detta.

Och en till sak lyser en också genast i ansiktet: De civiliserade är ofta inte sig själva, de spelar spel, de spelar roller. Medan i naturen är alla hela tiden helt sig själva, de är äkta och ärliga inför varandra, på gott och ont. Något jag mycket hellre skulle föredra än civilisationens lögnaktiga spel för kulisserna.

Det är detta civilisationens spel för kulisserna som får det att verka som om det är civilisationen som är himlen, och naturen som är helvetet, eftersom alla är fattiga där. Men ser man bara lite djupare, ser man fasadernas ihålighet, och hur det i själva verket är tvärtom.

Djuren är fria, i alla fall de vilda djuren. Ingen tvingar dem. Dom får gå med eller avstå från att gå med. Detta kan man knappast säga om de civiliserade. Det finns något tvunget hos dem. Uppför de sig inte ordentligt, kommer psykiatriker, polisen, väktare eller kronofogden. De är helt enkelt tvungna att spela med i samhällscirkusen. Göra allt för att inte hamna på psyket eller i fängelse. Djuren i skogen har inga fängelser eller sinnessjukhus som alltid hotar bakom allt. Nej, de har bara döden, som är långt mindre hotfull, man bara upphör att existera (2). Och jag skulle nog hellre välja döden än att vistas länge i civilisationens "helveten i helvetet"; fängelserna och sinnessjukhusen, jag har erfarenhet av båda.

Naturen kan verka grym, det medges, men det är ingenting i jämförelse med civilisationens systematiska grymhet genom historien (tänk bara på de otaliga krigen, slavdriften, inkvisitionen och nazismen). Naturen har den fördelen att djuren där är **ett med sin natur**, ett med sina instinkter, ett med jorden och med verkligheten, medan det i de civiliserade gömmer sig en avgrundsdjup alienation från det naturliga och djuriska, vår sanna natur som djur, som gör att många människor inte ens vågar (eller har lust) att gå barfota på somrarna. Istället flyr de in i det konstgjorda och det virtuella, som de tror skall rädda dem undan lögnen och alienationen, men som bara fördjupar den ytterligare. Facebook och VR (Virtual Reality) är det konstgjordas slutstationer, och jag vet inte om någon som har blivit lyckligare, eller i alla fall inte klokare, av det. Det verkar mer som en blindgata, eller en soptipp, dit man kastas om man är för rik och välbärgad. En soptipp som, med undantag för vissa pärlor, flödar över av det som civilisationen är bäst på, men som lyser med sin frånvaro hos de vilda djuren: **ytlighet** och **glättiga fasader**. Detta säger jag som erfaren Facebook-kund, efter sju, åtta år på Facebook. Väl att märka betyder det bibliska ordet för helvetet - Gehenna - i själva verket den brinnande soptippen i Hinnoms dal utanför Jerusalem. Ytligheten och reklamen på Facebook får mig att undra om inte den är den civiliserade konstgjordhetens slutstation, särskilt när den kopplas till VR (Facebook har som bekant köpt upp Oculus VR).

Har det någonsin gått upp för de civiliserade att konstgjordheten är livets fiende, naturens fiende, och alienerar oss från det/den? Att den är själva verklighetens fiende? Att hamna i helvetet är för mig att komma på kant med själva verkligheten, att bli verklighetens fiende. Nu är de civiliserade så på kant med verkligheten att de har förändrat själva klimatet på jorden, det är

redan 1,5 grader varmare än förindustriell tid. Det är så man baxnar. Blir det ännu några grader varmare, så hamnar mänskligheten och planeten bokstavligen i helvetet i yttre bemärkelse (dock inte av det religiösa, eviga slaget). Men värst blir det för de rika civiliserade, som då mister sina fina fasader, och tvingas möta konsekvenserna av sin verklighetsfientliga livsstil. De vilda djuren har lite att förlora, de har bara döden kvar (3). Men för de civiliserade återstår att deras gigantiska globala finansbubblor brister, och att verkligheten hinner ikapp deras lögnfasader. Då kan inte ens Facebook och VR frälsa oss. Det var ju tekniken som förde oss in i detta predikament i första taget. Då återstår bara ett uppvaknande, en global etisk omvändelse, och en återgång till verkligheten bort från de konstgjorda fasaderna, alltså till naturen, som vi trots allt tillhör. Kanske blir det ett yttre helvete av klimatförändringarna, men den stundande etiska omvändelse som väntar mänskligheten i kollapsens avgrund kan i själva verket vara en port tillbaka till naturen, och med den det förlorade inre paradiset. Det blir kanske ett yttre helvete men en inre himmel när civilisationens förlorade söner vänder åter till verkligheten och naturen, när det inte längre går att upprätthålla lögnfasaderna, och den mellanmänskliga solidariteten (och solidariteten med allt skapat) får en renässans. Kriser och olyckor har en tendens att locka fram detta hos människorna, och jag är säker på att vi kommer att får se dessa tendenser förstärkta när civilisationen kollapsar och vi bara har varandra. Hellre det och yttre fattigdom och olycka, än yttre lycka parat med en frånvaro av solidaritet, community och verklighetsförankring. Kärlek är trots allt det viktigaste i livet, och det är denna insikt som får mig att se himlen hos en sparvflock i buskarna (fattiga förvisso, men fria och lyckliga), och helvetet hos den stressiga men dock välbärgade personalen på McDonalds. Dessa senare har inte heller förstått att den sanna rikedomen är att ha tid, tid för kärlek, tid för community, och allt som är viktigt och väsentligt i livet, medan den som är fattig på tid men rik på pengar i själva verket är den som är verkligt fattig, inte minst när hens tid går åt till att göda andras onaturliga begär, skapta av det faktum att inte heller dessa har tid för det väsentliga i livet.

* naturen har dock ingenting gemensamt med de kristna fundamentalisternas sterila, perfekta himmel. Ordet "himmel" ska här tolkas som ett ursprungligt tillstånd av harmoni och jämvikt, där lidandet och lyckan är jämnt och demokratiskt fördelade, ett tillstånd som rymmer både sorg och glädje, men som är full av LIV, av stor biologisk mångfald, utan fruktansvärda massiva krig och bombningar, slaveri, tortyr och massiv psykisk sjukdom. Naturen är inte en himmel i jämförelse med fundamentalisternas himmel, men nog i jämförelse med civilisationen. Ordet "helvete" skall också tolkas på liknande sätt som ordet himmel, som något som inget har att göra med fundamentalisternas helvete (som ofta är evigt), utan som ett tillstånd av obalans och ojämvikt, av fruktansvärda, massiva krig och bombningar, slaveri, tortyr och massiv psykisk sjukdom. Civilisationen är ett helvete i jämförelse med naturen, inte i jämförelse med fundamentalisternas helvete.

(1) När naturfolket Piraha i Amazonas regnskog fick höra av Daniel Everett (en vit missionär) om hans fasters självmord, bara skrattade de, och tyckte det var märkligt, de hade aldrig hört om något sådant, och trodde det var ett skämt.

(2) Döden utgör däremot en slags säkerhetsventil för djuren, skadar de sig för allvarligt och obotligt, eller blir för sjuka, så det blir för tungt att leva, kan dom alltid sluta äta och dricka, och dö, om dom inte dör av sig själva. Det är inte lika lätt för människorna, tyvärr.

(3) Det blir förvisso en kamp för överlevnaden när klimatförändringarna blir för svåra, men djuren lever där redan nu (i kampen för överlevnaden), nära

döden, och det blir inte lika stor skillnad som det blir för de rika civiliserade, som störtar från lyxens höjd ner i avgrunden.

2017-05-02

Fördelarna med att människorna i Nord efter hand emigrerar till Syd

Jag har i detta inlägg (och detta) förordat att människorna i Nord emigrerar till de varma länderna några hundra år efter att civilisationen är avvecklad och befolkningen är tio gånger mindre *. Här kommer skälen till denna åsikt:

-Naturen i Nord får förvilda sig, vilket är i enlighet med dess intresse. På detta sätt betalar vi tillbaka något av vår skuld till naturen. Vi måste inte stanna i Nord.

-De förvildade boskapsdjuren i Nord får mer mat när vi överlämnar skogsträdgårdarna i Nord till dem (detta förutsätter alltså att vi omvandlat åkrarna till skogar och skogsträdgårdar, som jag drömmer om), och de har då större chans att klara sig i det vilda.

-Syd erbjuder en rikare variation av frukter och nötter.

-I Syd får man skörd flera gånger per år, vilket gör att man lättare kan leva på sina skogsträdgårdar.

-Det är mycket varmare på vintern i Syd, vilket är mycket bekvämare, och gör att man behöver elda mycket mindre (kanske inte alls) med ved, och slipper så hugga ner skog. Det är lättare att leva på rå mat i Syd, p.g.a. den rika och varierade tillgången på frukter och nötter (t.ex. avokado och kokosnötter).

-Man behöver jaga mindre i Syd p.g.a. den rika och varierade tillgången på frukter och nötter. Man tillfogar således djuren mindre lidande, och det är ett sätt att betala tillbaka mänsklighetens skuld till djuren.

-Min s.k. "paradisism" realiseras då, vilket går ut på att vi ska återskapa paradiset, Eden, på jorden, så långt det går, det tillstånd vi levde i innan civilisationen uppkom, vårt ursprung, den tid då vi levde i Syd i stora urskogar.

-Vi får chansen att skapa en tillvaro för våra barnbarn som är bättre än den vi har, ständigt, ju mer vi återskapar naturens biodiversitet, där ingen behöver slava, svälta eller frysa. Egentligen är det alla vuxnas plikt att skapa en värld för sina barn som är bättre än den de vuxna har.

-Det svåraste med denna vision är hur vi ska bli så få att vi alla kan emigrera till Syd. Krävs det inte en allt för stor uppoffring från människorna i all för långa tider? Jag personligen känner det inte som någon uppoffring att avstå från barn, avstå från oskyddat sex. Jag bara styr över min kärlek och omtanke till dem som ligger där och ropar, till djuren och naturen och de fattiga. Det är nog kompensation för mig, och är nog en av orsakerna till att jag förespråkar denna vision. Man kan också adoptera barn. Men är det inte rimligt att vårt tjänande av naturen för att betala tillbaka vår skyhöga skuld till den, behöver stå i någon slags proportion till vad vi har åsamkat för skada? Något slags sinne för rättvisa och proportioner måste vi ha här. Vi bör tjäna naturen och djuren lika mycket som de har tjänat oss. Det innebär minst 10 000 års tjänande av djuren utan att kräva så mycket tillbaka. Skogsträdgårdar och frihet är det bästa vi kan ge dem, det bästa sättet att

tjäna dem, samt så lite jakt vi kan (det är därför jag är för hortikultur/permakultur). Saker som är lättast om vi emigrerar till Syd. Jag förstår inte ens att detta kan kännas som en uppoffring; för mig är det en befrielse att få gottgöra det vi brutit mot naturen och våra efterkommande.

Du kanske invänder: "Men kan vi inte göra allt detta samtidigt som vi bevarar civilisationen och stadskulturen?" Jag tror inte det, det skulle bara förslava våra efterkommande. Alla behövs nämligen för att förvandla åkrarna till skogar och skogsträdgårdar, om vi ska begränsa oss till 3-4 timmars arbete varje dag. Ska vi upprätthålla civilisationen jämte detta, blir det lätt 8-12 timmars arbete per dag, d.v.s. löneslaveri. Det vore inte att gottgöra det vi brutit mot våra efterkommande. Att rädda civilisationen från de otroliga utmaningarna "Sinande Olja" och "Klimatförändringar" kräver otroligt mycket jobb, särskilt om vi ska elektrifiera allt och driva allt på förnyelsebar energi. Tredje världen skulle lida av detta (den gör det redan). Bäst vore om alla befriades till att leva självförsörjande utan herrar, med minimal arbetsinsats, vilket skulle kunna genomföras om alla var med i arbetet landsbygden (genast när någon ska leva på vårt arbete utan att bidra till det själv, skapas det hierarkier och maktstrukturer, vilket jag som anarkist är emot). Vi behöver inte lägga ner basal sjukvård bara för att vi avvecklar civilisationen, den kan fortsätta i ekobyarna, om än på ett småskaligt och anticivilisatoriskt sätt.

"I want to live in paradise
I want to live in the south
I want to live in paradise
At the south of the earth tonight"

(Emilie Simon i denna vackra sång)

* detta förutsätter också att klimatet har räddats, så att inte länderna i Syd har gjorts obeboeliga

Tillägg den 15.11. (och 17.11) 2017:

Desto mer vi bygger ut civilisationen i Nord, och bankar tältpålarna djupare i jorden, desto svårare har vi att lämna civilisationen i Nord när nästa istid kommer om några tusen år (vissa säger några hundra år (1), vissa säger 5000 år, vissa 50 000 år, mycket beror på om vi lyckas rädda klimatet), om mänskligheten överlever så länge. Alltså; bäst att för säkerhets skull (försiktighetsprincipen!) emigrera till Syd genast när tillfälle bjuds! (2) Det är det enda långsiktigt hållbara! Det är ungefär lika klokt som att inte bygga en stad på ett seismiskt aktivt område, utan nöja sig med att bo där i jurtor, även om det kan ta tusentals år innan nästa jordbävning drabbar området.

Ska man ta hållbarheten till sin spets, måste man fråga sig om ens livsstil är hållbar i ett tiotusenårigt perspektiv, om det samhälle man bygger nu kan stå sig i mer än 10 000 år. Så har i alla fall många urfolk tänkt. Många urfolk har faktiskt levt på ungefär samma sätt i över 10 000 år. Skall vi absolut bo där isen en gång legat, och dit isen en gång ska komma tillbaka, borde vi bo i jurtor och tipin, som är lätta att flytta när istiden kommer tillbaka, och som dessutom ofta när en livsstil som inte förstör miljön, som en bonus. Och denna livsstil har också den fördelen att den inte är så sårbar för naturkatastrofer som skogsbränder, orkaner, jordbävningar eller vulkanutbrott (blir det t.ex. orkan tar man snabbt ner sin jurta eller tipi, och förvarar den på ett ställe med stenar över sig så den inte flyger bort).

Vi i civilisationen har tappat något av den robusthet som urfolkslivsstilen hade, och blivit överdrivet sårbara, vilket särskilt blir tydligt i spåren av naturkatastrofer (som orkanen i Puerto Rico). Man kan inte flytta eller ta med sitt hus om det blir orkan eller skogsbrand. Det kan man med tipin och jurtor.

Det som kanske också spelar in i min längtan till Syd, och min önskan att hela mänskligheten rymdes i Syd, är de upplevelser med kyla i Norden som jag haft under mina år som hemlös. Jag vet hur ogästvänlig kylan är, och hur mycket lättare det var att spendera vintern i Granada i södra Spanien, än i Stockholm.

(1) Klimatförändringarna kan ändra golfströmmens kurs, så att vi får samma klimat som Sibirien, en liten istid.

(2) Eller i alla fall lossa en hel del på tältpluggarna genom att bo i jurtor och tipin på landsbygden istället för i höghus i städer.

2017-11-12

Om urfolket på Trobriand-öarna ("Kärleksöarna") i Papua Nya Guinea

"The Unholy Paradise" är en intressant dokumentär om urfolket på Trobriand-öarna (de s.k. "Kärleksöarna) i Papua Nya Guinea. Öarna har kallats "kärleksöarna" eftersom urfolken där har ett exceptionellt fritt förhållande till kärlek och sex, se t.ex. denna artikel. De har t.ex. speciella hyddor i de flesta byarna för utomäktenskapligt sex. Bananlöv är en populär valuta bland dem. Man tror att barn kommer till genom magi, inte genom sex, genom att ett andeväsen kommer in i kvinnan. Samhällena är matrilineära (ett ord som min vän Skogs-David svärmade för), dvs. det är den kvinnliga härkomsten som räknas. Och den äldsta kvinnan äger släktgruppens mark och resurser.

I dokumentären ser man hur civilisationen och pengarna sakta har krupit in bland urfolken på öarna. En av byns äldste säger i filmen "Some describe our past as the darkness, and progress in the future as a bright light. I don´t agree. In the past, there was order, and mutual respect. Everyone was fed, and everyone was content. Then came the money. And now, everyone steals from his neighbour. There is violence, and even murder. In the past no one would have dared. The law was sacred. And the fear of punishment great. What is the value of progress, if it means losing respect for ones neighbour. That is what I ask myself when I think about tomorrow."

En ung man av urfolket på öarna (sonen till den gamle mannen som yttrade ovanstående citat) har gått på universitet och tagit doktorsgrad i etnologi. Han har lärt sig engelska och figurerar mycket i filmen. Han är en av dem som tagit civilisationen till öarna, och vill att denna process ska fortsätta. Ironiskt nog säger han på ett ställe i filmen: "The one thing about this so called primitive life is its simplicity. And simplicity is to me the basis of existence. In that I mean - you have everything within a reach. Enough to live and have a good life and enjoy things, without having the need to stress yourselves in order to achieve luxuries and all that stuff."

Nu har öarna flera bilar, och en butik. Om inte denna process snart avstannar, har vi till slut en liten modern stad på en av öarna, med plantager, boskap och åkrar runtomkring, medan urlivet försvinner alltmer - så som det gått för

så många andra urfolk runt omkring i världen. Jag hoppas urfolken på Trobriand-öarna inser denna fara, och gör motstånd.

P.g.a. civilisationens intåg har överbefolkning också blivit ett problem, något som aldrig var ett problem tidigare, eftersom urfolket trodde att en moder kunde dö om hon hade sex medan hon ammade sitt barn, och på Trobriand-öarna ammar mödrarna sina barn i upp till tre år. Missionärerna (också några av de som tagit dit civilisationen) lärde Trobrianderna att detta var vidskepelse, och detta har lett till att dessa föreställningar, som var deras naturliga födelsekontroll, övergetts, med effekten att de blivit för många, så att trädgårdarna inte ger tillräckligt mat längre (nu ligger trädgården i träda fyra år istället för sju som tidigare). Okaiboma-stammen har sjuhundra invånare idag, varav trehundra är barn. Men dokumentären vill ändå inte lägga skulden bara på missionärerna, utan menar att överbefolkningen är förorsakad av det fria sexlivet på öarna, där det sägs att den genomsnittliga Trobriand-mannen ligger med tre kvinnor per natt under skördefesterna, då det är tillåtet att ligga med vilken kvinna som helst. Men min fråga blir då att varför har aldrig Trobriand-öarna blivit överbefolkade tidigare, för det fria sexlivet är en urgammal tradition bland dem! Här har nog inte dokumentären tänkt efter, utan vill urskulda det fördärv som civilisationen bringat öarna. De är ju civiliserade själva, de som filmat, och vill kanske inte tillstå att civilisationens intrång på ön är fördärvlig. Visserligen är det bra med upplysning och att överge vidskepelser, jag menar inte att försvara vidskepelser, men då måste vi komma med en bättre livsstil, vilket de civiliserade knappast har, de som förstör naturen och fängslar och förslavar djur överallt där de går fram. Då skulle jag, som Trobriandinvånare, hellre välja att ha vissa vidskepelser intakta och skona naturen och djuren och mitt eget folk. Något av detta tänkande tror jag man hittar hos de äldste på öarna, som jag tror är de som vanligen motsätter sig mest civilisationens intrång.

Underligt att Trobriand-barnens favoritämne i missionsskolan var matematik, det jag tidigare på bloggen kallat "dödens vetenskap". Well, addition och subtraktion är roligt, likaså multiplikationstabellen, det är när vi kommer högre upp i matematiken som det stinker död, av ekvationer och dylikt. Att hela livet ska förvandlas till siffror.

En slutlig kommentar; vad som rörde mig mest i filmen, var den lycka och frihet som fanns i Trobriand-barnens lekar och sång (vilken vacker och levande sång!), som är något jag saknar på Stockholms gator, och som är något som påminner mig lite om Tom Sawyer och Huckleberry Finn.

2018-01-31

Staden utan tempel. En tydning av Uppenbarelseboken 21:22

(avskrift av handskriven minibok)

Ett brev till Svenska Kyrkan

Uppenbarelseboken 21:22: "Jag såg inget tempel i staden, för Herren Gud, han som har all makt, är stadens tempel, han och Lammet."

Min tydning: Vad är det Nya Jerusalem? Jag skulle säga: En bild på den återupprättade skapelsen, det återvunna "Eden", den vilda naturen i all sin urhärlighet. Det förstår man av att Livets träd står i mitten av det Nya

Jerusalem, precis som i Edens lustgård. Livets träd är en symbol, inget fysiskt träd, alltså är det Nya Jerusalem också en symbol.

Vad är "Herren Gud"? Det är Verkligheten, dvs. Naturen. Verkligheten blir vårt tempel i det Nya Jerusalem, vi kommer inte att behöva några fysiska tempel och kyrkor. Kyrkorna tillhör det "Gamla Jerusalem", bokstavens tid, det Gamla Förbundet. När Anden, dvs. Verkligheten kommer över oss, kommer vi att behöva kyrkor och tempel lika lite som myror och rävar behöver sådana. Vi kommer att låta den vilda naturen ta över kyrkorna, och de får inlemmas i Verklighetens ordning. Och predikningar och böner kommer att framstå för oss som skuggor av det levande livet, dödens och bokstavens tjänst.

I alla väckelser ser man detta, hur Anden spränger kyrkoinstitutionerna, och lever sitt eget vilda liv, på den vilda naturens sätt, utan formalism. Men tyvärr stöter Anden alltid på hårt motstånd, och väckelserna stryps i sin linda, får inte fullborda sig, så att Babylons ok kastas av mänskligheten. Idag är pingströrelsen en lika stel och död organisation som den svenska kyrka var som pingströrelsen gjorde uppror mot för drygt hundra år sedan. Man kastar ut profeter som ropar "Ve er som är rika!" och polisanmäler dem.

Men Babylon kommer inte att vara evigt, det kommer Naturen att se till. Den når sin klimax, och faller sedan sakta ihop, för att aldrig mera resa sig. Civilisationen kommer helt säkert att kollapsa, och när denna kollaps blir tillräckligt djup, kommer de nya väckelser som uppstår, att bli så starka, p.g.a. ett försvagat Babylon, som inte förmår strypa dem, att det Nya Jerusalem kommer att upprättas på jorden, där inga tempel kommer att behövas. Joels profetia om att Gud kommer att låta sin Ande utgjutas över allt kött på Herrens Dag, kommer att gå i uppfyllelse, och alla kommer sakta att bli förvandlade till likhet med Adam innan fallet, urmänskligheten innan civilisationens uppkomst, den Adam som heller inte hade något tempel i Edens lustgård.

Men då måste väckelsernas värsta fiende, psykiatrin, röjas ur vägen, ty ingen instans har förföljt Andens män och kvinnor mer än denna, inte minst i senare tid (tänk bara på "Predikare-Lena"), ty den heliga dårskapen är varje sann väckelses främsta kännetecken.

2018-05-23

Mitt lilla svaga hopp om att leva vidare efter döden

Den 10.5. i år hände något märkligt. Jag hade gått i två veckor på en fjärdedels dos psykmediciner, och kände mig allt mer levande i själen. Den natten fick jag inte sova, utan blev istället fylld av en paradisisk ande, "Jesu ande". Kärnan i denna ande var den djupa tilliten till att livet är något fundamentalt gott, som man inte behöver vara rädd för, och att man därför kan våga leva fullt ut, och inte vara rädd att man ska bli ond om man "släpper taget". "Vilar i den tillit som skapar världen", diktade Karin Boye. Det var denna tillit jag blev fylld av då.

Visserligen gick det åt helvete sen, nästa dag, ty jag brände mig på civilisationen och fick mani, ångest och ytterligare sömnlöshet. Jag hamnade gå tillbaka på medicineringen. Men jag ska aldrig glömma detta "dop i Den Helige Ande".

Sedan denna natt har det hänt något underligt med min filosofi. Jag vill inte längre sluta existera när jag dör. Livet är för ljuvligt, dvs. naturen är för ljuvlig. Det är ju så att när man är riktigt lycklig, vill man inte att lyckan ska

ta slut. Men när man har det tungt, vill man att det tunga ska ta slut. Är det inte bara i helvetet som man vill sluta existera? Och jag har varit i helvetet, psykiatrins helvete. Det var när jag varit två år på tunga mediciner, längre än någonsin förr, som jag ville sluta existera när jag dör (mycket p.g.a. hemska biverkningar som en kronisk smutsighets- och skamkänsla i skallen, som jag trodde aldrig skulle går bort) Och jag ville också att mänskligheten skulle dö ut, som mitt sista hopp om att naturen skulle kunna räddas. Inte särskilt hoppfullt, varken det ena eller andra.

Jag vill dock inte leva i evighet i någon andevärld, ty då blir det genast himmel och helvete, vilket är mig motbjudande. Och jag vill nog inte bli människa i nästa liv, så länge civilisationen råder. Men det är inte någon vanlig reinkarnationslära jag hoppas på, utan en väldigt underlig själavandringslära, som jag delvis presenterat för första gången i min ekoteologiska bok "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (2010) (se avsnittet "Djurisk esoterik"). Den går ut på att vi inte har någon mellanperiod i andevärlden, utan att vara inkarnerade, efter att vi dör, utan vi går genast in i nästa inkarnation i dödsstunden, och vissa har förvisso en nära döden-upplevelse, men detta bara på dödens gräns, inte efter döden utan att vara inkarnerade (förvisso kan man inleda sin nästa inkarnation drömmande). Andevärlden är en illusionär värld utan objektiv existens, ungefär som våra nattliga drömmar. Min själavandringslära kräver inga mirakler, inget övernaturligt, ty jag tror vi lever vidare i vår kropps mikronivåer, som bakterie eller kroppscell (troligtvis bakterie, ty dem har vi överlägset flest av). Om vårt medvetande är förmöget att skapa ett helt kosmos i nära döden-upplevelserna, som vi går in i och tror är verkligt, varför skulle det då vara så svårt att krympa ner till mikronivåerna, och leva vidare som bakterie eller cell? Det är faktiskt avsevärt enklare, och kräver inga mirakler. Däremot blir vår själs förvandling så total, att många nog behöver en nära döden-upplevelse för att förbereda sig för det nya, så att övergången går smidigt. Men ju närmare man levt naturen som människa, desto lättare blir övergången.

Varför behövs inget övernaturligt? Jo, ty man kan tänka sig att precis som vår kropp inte slutar existera bara för att den dör, utan omvandlas totalt istället, precis så går det med vårt medvetande, som faktiskt också är en del av vår kropp. Varför måste just det sluta existera? Inget slutar existera i naturen, allt bara omvandlas, ibland totalt. Hur naturligt är det inte att tänka sig att även medvetandet är en del av naturens kretslopp, och omvandlas i döden istället för att förintas? Det finns faktiskt inga urfolk som inte tror på reinkarnation i någon form, det finns ateistiska urfolk, men även de är animister, tror på reinkarnation. Träden och stenarna har andar, ibland förfädernas andar. Vilken respekt för allt levande detta skapar!

Men vi blir nog inte människor i nästa inkarnation, det är så gott som omöjligt, ty då måste vi liksom finnas i den där spermien som befruktar eller i ägget som befruktas (eller hur det nu går till att vi blir människor). Hur många millioner år krävs det för att vandra genom olika existenser tills man hamnar där? Många. Jag tror alltså att vi vandrar genom alla möjliga existenser, vi lever kanske först som bakterier, sedan som larver, sedan som myror, sedan som örnar, sedan som bin, sedan som sparvar, sedan som trollsländor, osv, osv. Och mellan varje sådan livsform vandrar vi genom många underliga existenser och på många äventyr. Ibland vandrar vi neråt mot mindre livsformer, ibland mot större livsformer. Livet är nomadiskt! (Har du någonsin sett ett vilt djur som inte ständigt ska ströva och flyga och krypa omkring, om vi bortser från ruvande djur och sovande djur? Detta är Livets väsen!)

Är detta hemskt? Är ni rädda för detta? Vill ni detta? Svaret beror mycket på vad man har sett av naturens paradis. Är man mycket civiliserad, har man

en tendens att demonisera naturen, och detta är kanske orsaken till att så många ateistiska vetenskapsmän inte vill tro på ett liv efter döden. Men när man närmar sig naturen, ser man att naturen är en Edens lustgård, i vilken man vill leva i evighet. Och ja, vi ska få leva i evighet där, hoppas jag, varenda en kotte av oss. Så ljuvlig är naturen. Om vi efter några millioner år själavandrar till att bli människa, då är det nog slut med civilisationen, då har människan återgått till paradiset i naturen.

Menar jag att vi i naturens paradis aldrig känner smärta mer? Nej, jag skiljer bara mellan civiliserad smärta och natursmärta. Den civiliserade smärtan är onaturlig, är ett helvete, natursmärtan går att leva med. Den civiliserade smärtan är ångest, nattsvart depression och rädsla både för livet och döden, man vågar inte ens ta livet av sig om det blir för tungt. Natursmärtan är som febern och hostan, känns ganska naturlig, något som går att leva med, och natursmärtan är inte rädd för döden, så att skulle det bli för tungt, går man vidare till nästa liv. Denna säkerhetsventil gör att det faktiskt aldrig blir för tungt. Ett befriande faktum.

Men som sagt, detta liv efter döden är mitt lilla hopp, inte en dogmatisk tro. Är det förbjudet att hoppas på sånt här i den ateistiska församlingen i världen? Är det fegt, är det religiöst, är det vidskepelse? Men min tanke stannar vid dödens port, jag kan inte föreställa mig hur det i detalj ska gå till att vi blir en bakterie eller en cell, och hur vi vandrar vidare genom många existenser. Och vad medvetandet är, gör också över mitt huvud. Dock, det ska bli spännande att se vad som ska ske i dödsstunden. Det måste bli en bra trevlig överraskning, så ljuvlig tycks mig naturen, som ju döden är en del av.

2018-06-01

Något om det paradis som väntar oss alla

Är himmelska nära döden-upplevelser symboler för den paradisiska mikrolivstillvaron som man håller på att gå över i (se detta inlägg om min syn på vad vi kanske blir efter döden)?

Vad är det mest paradisiska i denna tillvaro? Jag skulle säga: "vilan i Gud", detta klassiska begrepp inom kristen mystik (jo, många mystiker har upplevt det redan som civiliserade!). Att man inte kan göra så mycket fel, att det inte kan bli så mycket fel, gå så mycket fel. Hos bakterier finns inte samma sårbarhet som hos oss människor, tror jag. Ju mera invecklat liv, desto sårbarare är det. Och det är ju människans extrema sårbarhet, att så mycket kan gå fel, som gjorde att syndafallet, civilisationens uppkomst, möjliggjordes och tog plats. Bakterierna kan aldrig ha något syndafall, de är evigt trygga i det gudomliga, atomer, molekyler och celler likaså.

2018-06-07

Den kristna kyrkan lever i det Gamla Förbundet

En liten tid, på de första apostlarnas tid, stod den kristna kyrkan och dallrade på gränsen till det Nya Förbundet, särskilt under förföljelserna, som hade en särskild förmåga att förädla de kristna*, sedan gled kyrkan sakta och omärkligt tillbaka till Gamla Förbundet och där har den förblivit sedan dess, allt starkare med tiden, förutom några ytterst få undantag, mer på individnivå än på församlingsnivå (tänk på alla heliga dårar, som Franciskus, t.ex.)

Vad jag anser det Gamla Förbundet vara, kan ni räkna ut; det är "förebilder" till Naturens paradis som går att hitta här och där i civilisationens skrymslen.

Det Nya Förbundet är Naturens paradis själv i all sin härlighet, där fåglar och myror lever. Relationen mellan Gamla och Nya Förbundet är ungefär som relationen mellan bokstav och verklighet, mellan människan och hennes skugga, vilket även Nya Testamentet lär (se t.ex. Hebr. 8:5 och Kol. 2:17)

* "Martyrernas blod är kyrkans utsäde" (Kyrkofadern Tertullianus)

2018-06-09

Djurisk-teologisk nyckeltext av Johannes Müller: Barnens väsen som paradisets väsen

(repris från Wildmanbloggen 2010)

(Ur boken "Vad Jesus talat" del II: Om efterföljelsen", 1914, s.178 ff.)

Och de buro även små barn fram till honom, att han skulle taga på dem; men då hans lärjungar sågo det, näpste de dem. Men Jesus kallade dem till sig och sade: Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke; ty sådana hör Guds rike till. Sannerligen säger jag eder: Vilken som icke mottager Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig där in. (Luk.18:15-17, Matt.18:1-6) ...Detta sjätte sinne eller förmågan att se vad som ligger bakom tingen och sålunda skönja Guds livsyttringar kunna dock icke alla förvärva sig. Förutsättningen härför ha blott de människor, för vilka varje livsskickelse blir ett omedelbart och starkt upplevande. Ty hos dem nå intrycken själen, medan de hos de teoretiserande och reflekterande människorna stanna inom tankens sfär. Hos dessa omformas den levande verkligheten av världsåskådningen och livsuppfattningen; medan den impulsivt levande människan med hela sitt väsen reagerar för varje livsintryck. Hos dessa människor, vilkas inre ständigt står i kontakt med det metafysiska, utvecklas själen till ett fint och elastiskt instrument för de gudomliga livsyttringarna. Denna förnimmelsens omedelbarhet är just kännetecknande för barnens livsart. Därför säger Jesus: "Sådana hörer Guds rike till. Och den, som icke mottager Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig därin". Han kan varken inträngа i Faderns dolda livssfär eller tingens sanna väsen. Att Jesus åsyftade denna barnens egenart framgår tydligt ur de ord, i vilka han prisar de enfaldiga i motsats till de visa och kloka. Men därmed är icke sagt att Jesus avsåg endast detta. De enfaldigas mottaglighet beror icke blott på upplevandets omedelbarhet utan också på det enkla och osammansatta i deras väsen. En sammansatt och i sig söndrad natur är blott tillgänglig för ytliga, oklara och brutna intryck, medan ett enkelt väsen djupt och helt genomtränges av varje upplevelse. Och intrycket motsvaras av den verkan det framkallar. I en förvirrad och komplicerad själsförfattning uppslukas även de starkaste livsimpulser av allehanda tankar, begär och intressen. Ty för att intrycken skola framkalla ett personligt liv, måste de mötas av en lugn och samlad kraft och därför är ett enhetligt och osammansatt väsen den bästa jordmån för det nya livets tillväxt. Den splittrade människan kan väl någon gång känna sig starkt gripen, men blott för stunden; stämningen förgår och det som återstår är en känsla av vanmakt att ej kunna fasthålla vad man fått uppleva. Och sist men icke minst är naiviteten ett utmärkande drag hos barnasinnet, denna omedvetna, enkla oskuld, som utan betänkande ger sig hän och med ungdomens oförbrukade kraft insuper livet och dess företeelser. I samma mån människan förlorar sin naivitet, blir hon misstänksam och rädd för allt som är nytt och ovanligt, och ju mera hon instänger sig i sin tankevärld, desto mera utestänges för henne det verkliga livet. Och det uppstår en kritisk självsäkerhet grundad på den

allmänna opinionen, ett mer eller mindre individuellt betraktelsemanér eller på religiösa och filosofiska teorier. Därigenom förlorar sinnet sin friskhet och blicken sin iakttagelseförmåga och med blaserad liknöjdhet gå vi mot händelser och intryck. Intet i livet förvånar oss mera eller gör oss tveksamma. Allt blir smått och obetydligt. Innan livet hunnit gripa oss, avskaka vi redan intrycket; allt som möter expedieras kort och gott. Hur skall gudsuppenbarelsen då kunna tala till oss och omgestalta vårt liv? Den jungfruliga jorden är den bördigaste. Och i naiviteten ligger hjärtats jungfrulighet. Ju mindre berörd och missbrukad denna är, desto starkare och renare genljud skall livsropet finna. Men barn äro naiva ej blott till sinnet; de äro det ock i hela sitt sätt att vara. Och detta göres oss lika mycket behov för att de nya impulser, vi emottagit, skola kunna omsättas i personligt liv. Såsom jag ser saken, utgör den bristande ursprungligheten i vårt väsen huvudorsaken till att vår tid så sällan framföder nya människor. Den okyska självbetraktelsen, detta beskådande och prövande av varje livserfarenhet, det ständiga övertänkandet av alla intryck dödar det nya livets spirkraft. Ty reflexionen upplöser den ursprungliga förnimmelsen och berövar den dess äkthet och renhet. Och frukten blir då ej mera densamma. I stället för det ursprungligt framspirande livet träder en konstprodukt, i stället för ny skapelse en efterbildning. Den som har ögon att se kan ej undgå att märka dessa kopior av typiska förebilder, varav det vimlar i vår tid - misslyckade nya människor. I stället för den nyfikna självgranskningen, det intellektuella missbruket av våra intimaste upplevelser och det omogna kritiserandet av en ny värld, som håller på att upplåta sig, måste något helt annat vakna och utvecklas inom oss, ifall livsimpulserna skola bära frukt. Med vilja och avsikt skall den nya uppenbarelsen läggas till grundval för vårt personliga liv. Vi måste leva i ljuset av den sanning som gått upp för oss, omsätta den ursprungliga förnimmelsens friska drivkraft i personlig livsgärning. Och för att detta skall kunna ske, måste vi vara fullt uppriktiga. På denna sinnes- och väsensuppriktighet beror allt. Ty Guds rike tillhör de barnsligt sinnade. Hos barnen finna vi denna omedvetna, instinktiva öppenhet i allt vad de göra och låta. Helt omedelbart och naturligt följa de sin inre förnimmelse. Och den som hos sig bevarat denna barnsliga egenart kan med skäl prisas lycklig. Ty i hans ursprungsfriska väsen spirar den unga brodden fram och det geniala livet utvecklas genom en omedelbar omsättning av intryck och gärning i hela dess impulsiva kraft. Sålunda är barnasinnet det enda, som består provet under vandringen på den nya vägen. Ej blott i början, då livsropet väcker oss till en ny människovärdig tillvaro, utan lika mycket under det nya livets fortgående utveckling. Men barnaväsendet äger också alla betingelser för att kunna danas till den högre väsensart, som kännetecknar Guds barn. Ty en gryende början till alla de egenskaper, vilka utmärka den sanna människan, finnes redan här. Jag vill endast påpeka den nya sedlighet och livsart, som bergspredikan framhåller, och jämföra den med barnens sätt att leva. Barnens liv består av källfriska livsrörelser, som de impulsiva känslorna framkalla. De reflektera ej över sina livsyttringar, så starkt genljud alla händelser än väcka i deras inre, utan omsätta varje ögonblick de friska intrycken i handling. Där finnes intet konstlat och avsiktligt betonat, så länge barnens omedelbarhet ej störes av deras omgivning. Barnens liv är alltid personligt, ty i allt vad de syssla med inlägga de hela sin själ. Blott det som utifrån påtvingas dem, göres med delat intresse och olustigt. Och allt, vad barnen känna, får ett omedelbart och naturligt uttryck. Då de få vara sig själva, leva de direkt, helt och oförbehållsamt. Och å andra sidan är deras sätt att vara osökt, enkelt och rakt på sak. Deras liv är ja, ja, och nej, nej. Allt hos dem är öppet och friskt, utan krus och komplimanger. Och allting förefaller dem så naturligt, så som det bör vara. I sanning, man behöver blott ge akt på barnen för att få en föreställning om den nya människans väsensart. Vidare är barnets benägenhet att leva i nuet också den ledande principen i den nya människans liv. Barnen hängiva sig helt åt ögonblicket, ja, så fullständigt, att tid och rum försvinna, det förflutna genast faller i glömska och framtiden knappast kommer i fråga. Därför glömma barn så hastigt och

övervinna lätt de svåraste motgångar. Därför trycka dem ej heller bekymmer och sorg. Ty ur nuet och den intensiva livsrörelsen tillströmma ständigt nya glädjekällor. Livet är dem en lek, emedan intet främmande och obehörigt ur det förflutna eller kommande tynger ned dem. Men livet är dem också därför lätt, att de ej hänga fast vid något utan förbli oberoende. Barn ha en naiv överlägsenhet över tingen. De glädjas åt allting men kunna även lämna allt, emedan livets tyngdpunkt ligger inom dem själva. I och för sig äro föremålen värdelösa, men med en kunglig överlägsenhet skänker barnet dem ett personligt livsvärde. Ett stycke trä kan i barnens ögon fördunkla den vackraste docka, emedan det däri ser något eget och dyrbart. Och denna barnets syn på tingen är riktig, ty den är oberoende av alla konventionella värdesättningar och opåverkad av andras färgläggning.

2018-06-15

Varför omvända sig nu?

Man kan fråga sig; om alla kommer till Naturens paradis när de dör, som jag har uttryckt tidigare här på bloggen, varför omvända sig till Naturen nu? Svaret är att om man dröjer tills döden inträder, går man miste om mycket glädje, missar man att uppleva paradiset som människa, något jag har fått smaka på under de senaste nio åren, genom att förena mig med djuren. Och man missar andras glädje, att få göra andra glada.

2018-06-19

Se Eden i insekterna

När du lyfter på en stor sten, och ser alla underliga varelser som krälar där under i mörkret, ska du komma ihåg att de alla har samma ljuvliga väsen som hundarna (tänk mopsarna) och sparvarna. Alla djur och insekter och växter och stenar har samma paradisiska grundväsen, har jag sett.

2018-06-28

Något mer om paradisiskt liv

Ju mer paradisisk en varelse är, desto mer lever hen i det inre, ett inre liv mer än ett yttre. Detta kan man studera bl.a. i en människas väg från foster till åldring. Som foster och små barn lever vi mest i det inre, och är också mest paradisiska.

Ju enklare liv och livsform, desto rikare inre liv. Kan studeras hos mystikerna, asketerna och helgonen.

2018-07-09

Ett paradisiskt möte med ett helgon: en råtta

Igår på kvällen mötte jag en råtta på bilvägen på Karlaplan. Jag hade lite pommes frites med mig, och sträckte ut handen med en pommes i min hand. Råttan kom till mig, och jag delade pommesen med henne, hon nafsade den ur min hand. Hon åt halva pommesen, på ett så finkänsligt och paradisiskt sätt, som ekorrar gör. Jag satte mig ner på gatan bredvid råttan och

beundrade henne. Men hon verkade så sjuklig, hon hade gått så sakta, och på ryggen var ett stort område av pälshåret borta. Hon var där några minuter med mig, sen gick hon vidare, sakta. En medelålders man kom förbi på gångvägen medan jag satt på rumpan på vägen, och jag pekade med tummen på råttan som var några meter bakom mig. Mannen bara skakade på huvudet, som om jag var en galning. Sen gick råttan sin väg, irrande hit och dit.

Jag kände djupt inom mig att råttan var en paradisisk varelse, ett helgon, som levde sitt vackra undergroundliv där på gatan, försmådd av världen men oändligt värdefull för "Gud". Och mannen som gick förbi, såg inte det paradisiska i mitt och råttans möte, det var bara galenskap för honom.

2018-07-10

Människan har glidit ut ur sin naturliga evolution

Jag avundas de vilda djuren, som är helt anpassade till sin miljö, som har evolverat till att passa i den genom årmiljoner. De liksom vandrar i sina geners programmering, och i sina instinkter, färdigt upptrampade stigar, trygga och väl beprövade av förfäderna.

Människan däremot, har glidit ut ur sin naturliga evolution, den som handlar om att anpassa sig till sin miljö, hon har liksom klippt av den naturliga utvecklingen och befinner sig på en blindgata, i en labyrint, där hon gått vilse från sina gener och instinkter. Hon följer inte längre förfädernas trygga, upptrampade stigar, utan gör revolt mot dem, igen och igen, för nästan varje generation, och det ofta för revoltens egen skull. Det ska vara nytt, nytt, nytt, utan slut. På detta sätt kommer hon längre och längre bort från evolutionen och naturens lagar, och skapar sig sitt eget konstgjorda universum, full av onaturlighet och psykiska problem. Vi är inte evolverade till att sitta 8 timmar framför datorn på ett kontor varje dag, eller jobba monotont i en fabrik varje dag, och vi kommer aldrig att bli det. Det är ett mirakel att människan ännu inte utrotat sig själv, och att inte fler gör självmord, och att hon mår såpass bra mitt i detta helvete, hur blir det då när hon finner tillbaka till sina geners naturliga programmering och fortsätter där hon slutade för 10 000 år sedan vid jordbrukets uppkomst? Det blir nog en återgång till en slags "paradisets ro".

2018-07-10

Hur man kan komma fram till att naturen måste vara paradisisk

Paradiset har två huvudingredienser; den första är att vara ett med sin natur, och den andra är att vara anpassad till sin miljö. Dessa två måste vara kombinerade, bara en av dem räcker inte till för att paradis ska kunna uppstå. När jag tänker på mig själv, lever jag inte i paradiset fast jag har lämnat civilisationen, och det har sina allvarliga skäl. Jag känner mig ett med mig själv, ett med min natur, men jag är inte anpassad vare sig naturen eller civilisationen, jag lever i en tillspetsad hemlöshet, finner inte mitt hem någonstans. De civiliserade däremot, är nog anpassade civilisationen, men de är inte anpassade livets större helhet, naturen, och de är heller inte ett med sin natur. Därför finner de inte heller paradiset.

Men denna kombination av båda ingredienser, finner man genast en hel del av när man går till de vilda urfolken, och av alla våra antropologiska studier, kan man också sluta sig till att de är en hel del lyckligare än de civiliserade. Se t.ex. detta blogginlägg av mig nyligen, om hur lite urfolken "arbetar".

Men ändå är det något i vår tids vilda urfolk, som påminner om civilisationen, och gör att de inte helt och hållet lever i paradiset. De skyler sina könsorgan, de är inte helt nakna, och de har många uppfattningar, tabun och ritualer som är främmande för naturen och djuren. Detta gör att jag gissar att de vilda djuren lever mer i paradiset än de vilda urfolken, och att även dessa urfolk har en historia av gradvis förfall (t.ex. har många indianstammar djur i fångenskap).

Så, ju längre vi rör oss mot naturens kärna, alltings upphov och källa, desto mer verkar detta liv leva i paradiset. Detta kan vi sluta oss till av att urfolken är lyckligare än de civiliserade eftersom de lever närmare naturen, alltså måste djuren vara lyckligare än urfolken eftersom de lever ännu närmare naturen. Det känns även så när man studerar fåglar och änder på stranden, i vilken paradisisk ro de lever.

Men man kan också gå vidare från djuren, och närma sig ännu mer naturens centrum. Djuren verkar även de leva ett oroligt liv i jämförelse med växterna och insekterna, och ännu mer i jämförelse med cellerna och atomerna, dessa sistnämnda verkar vara naturens centrum, livets källa, de som bär upp allting. Och då är vi inte långt ifrån att gissa oss till att kanske naturens centrum också är paradisets centrum och kärna.

2018-07-10

Något mer om Pirahastammen i Amazonas och självmordstatistik

I detta blogginlägg skrev jag om Pirahastammen i Amazonas, som inte kände till självmord. Deras antal var 800 i år, och av detta kan man göra lite jämförande statistik med världen i övrigt när det gäller självmord:

Wikipedia skriver att "omkring 50 procent av alla tänker någon gång allvarligt på att ta sitt liv". Hos Piraha har ingen ens tänkt tanken, någonsin.

I världen begås 800 000 självmord varje år. Om Piraha-stammen hade haft samma självmordsstatistik som resten av världen, hade de haft 5-6 självmord under en livstid på 70 år, om jag räknat rätt. De har aldrig någonsin haft självmord i hela deras mångtusenåriga historia, så långt de kan minnas, begreppet finns inte hos dem.

Självmordsförsök är tio gånger vanligare än självmord i världen. Om Piraha-stammen hade haft samma självmordsförsöksstatistik som resten av världen, hade de haft 50-60 självmordsförsök under en livstid på 70 år. De har aldrig självmordsförsök.

Jag tror detta är symptomatiskt för vilda urfolk överlag som inte blivit förstörda av civilisationen. Vad säger detta om urfolkslivsstilen?

Här några citat om Piraha-stammen:

"One gets no sense of teenage angst, depression, or insecurity among the Pirahã youth. They do not seem to be searching for answers. They have them." (Daniel Everett i boken "Don´t sleep, there are snakes. Life and language in the Amazonian jungle", 2010)

"Everybody's equal, even children by about 9 years old. And, before that, the children are, like the old adage, raised by the village. Well, they are

raised by their parents, to an extent, but as the Pirahã do not have marriage as we know it, but a more open coupling system, it comes to everyone to look after a child… but, even in that, they aren't as protective as we are in keeping kids out of trouble. They prefer children learn from their mistakes rather than be told what not to do. The Pirahã do not have Ten Commandments to follow; there is no strict set of laws, no mandated punishment. This brings us to our final point, except the Pirahã don't have an implications section.
There IS something to be said for the Pirahã culture in what it means for the rest of us: a people with no need for an origin story, no need for ritual or religion… and resulting from this: no suicide, no angst, and no war. Anger is the cardinal sin among the Pirahã, says Daniel Everett in his book. But, even such a rarity would be responded to only by temporary disdain or, at most, ostracism." (Robert E.G.Black i detta blogginlägg)

"They do not have concern for the future. They do not store or dry food. And, they do not fear death, and find suicide to be such a foreign notion that they laughed when told about it." (Robert E.G.Black i samma blogginlägg som ovan)

2018-07-13

Gemenskap kring sanningen är ett paradis

Om människor kan finna så ljuvlig gemenskap i förtryckande lögner - tänk på kyrkan - vad blir det då när en massa människor finner gemenskap i den befriande sanningen? Svar: paradiset.

2018-07-16

Tore Littmarck trodde på naturens paradis

I min sång "Livsflodens sång" skriver jag:

4. Där på det stela viset,
prästen går i en lund,
ser inte paradiset
:/: ens i en fågel, en hund :/:

För många präster är naturen fallen, den drogs med i syndafallet, är alltså syndig. Dock, det finns präster som inte faller i denna kategori. Psalmdiktaren och prästen Tore Littmarck (1921-2007) verkar ha sett paradiset i naturen, ty han diktar i psalmen Över berg och dal, som finns i Svenska Kyrkans psalmbok i psalmbokstillägget, nr. 752:

"Och när dagen lång,
du hör fåglars sång,
hör du himmelens egna ljud"

Ju längre ner i hierarkierna du kommer, desto mer finner du såna här tankar, tror jag.

2018-07-22

Psykiatrikern Richard M. Buckes upplevelse av "kosmiskt medvetande".

En helig läsupplevelse i mitt liv, som jag aldrig ska glömma, är den kanadensiske 1800-talspsykiatrikern Richard M. Buckes beskrivning av sin mystika upplevelse 1872 av "kosmiskt medvetande". Den tröstade mig djupt, och betydde mycket för min tro på universalismen, apokatastasis, eller läran om allas slutliga frälsning. Denna upplevelse kändes så sann, så sann! När jag läser den idag, rimmar den väl med min mikrolivsfilosofi, ja ger den rikligt med näring! Den är en av de vackraste mystika upplevelser jag känner till. Här kommer den, ett utdrag från boken "Cosmic Consciousness" från 1901 (den kan läsas här, gratis):

"All at once, without warning of any kind, I found myself wrapped in a flame-colored cloud. For an instant I thought of fire, an immense conflagration somewhere close by in that great city; the next, I knew that the fire was within myself. Directly afterward there came upon me a sense of exultation, of immense joyousness accompanied or immediately followed by an intellectual illumination impossible to describe. Among other things, I did not merely come to believe, but I saw that the universe is not composed of dead matter, but is, on the contrary, a living Presence; I became conscious in myself of eternal life. It was not a conviction that I would have eternal life, but a consciousness that I possessed eternal life then; I saw that all men are immortal; that the cosmic order is such that without any peradventure all things work together for the good of each and all; that the foundation principle of the world, of all the worlds, is what we call love, and that the happiness of each and all is in the long run absolutely certain. The vision lasted a few seconds and was gone; but the memory of it and the sense of the reality of what it taught has remained during the quarter of a century which has since elapsed. I knew that what the vision showed was true. I had attained to a point of view from which I saw that it must be true. That view, that conviction, I may say that consciousness, has never, even during periods of the deepest depression, been lost."

Det var särskilt följande ord som tröstade mig djupt: "the cosmic order is such that without any peradventure all things work together for the good of each and all; that the foundation principle of the world, of all the worlds, is what we call love, and that the happiness of each and all is in the long run absolutely certain."

Bucke räknade också upp bland upplevelsens karakteristika,

- loss of a fear of death
- loss of a sense of sin

Var det en glimt av atomernas kosmiska andevärldscommunity som Bucke fick här? Anmärkas kan också att många som haft nära döden-upplevelser vittnar att de mist fruktan för döden, se denna artikel.

Behöver det sägas att han inte är den enda som haft sådana upplevelser? Otaliga mystiker har haft det, och droger kan också ge sådana upplevelser.

Man kan också fråga sig om det kosmiska medvetandet har något att göra med psykiatrikern C.G. Jungs "kollektiva omedvetna" med alla dess

arketyper. Ty andevärldsupplevelser är fulla av arketyper! Det finns nog förbindelser här, även om dessa två inte är samma sak.

2018-07-30

Hjärtevärmande ljuva och ljusa mystika upplevelser. Och något om Guds försyn

I denna artikel har psykologen och religionspsykologen dr. Ken R. Vincent samlat en del mystika upplevelser med universalistiska (läran om allas slutliga frälsning, apokatastasis) drag. Här kommer ett par av dem:

Följande upplevelse är från Sir Alister Hardys The Spiritual Nature of Man. Study of contemporary religious experience (1979), och beskriver prästen, Dr. Leslie Weatherheads upplevelse som ung:

"This is the only way I know in which to describe the moment, for there was nothing to see at all. I felt caught up into some tremendous sense of being within a loving, triumphant and shining purpose. I never felt more humble. I never felt more exalted. A most curious, but overwhelming sense possessed me and filled me with ecstasy. I felt that all was well for mankind – how poor the words seem! The word 'well' is so poverty stricken. All men were shining and glorious beings who in the end would enter incredible joy. Beauty, music, joy, love immeasurable and a glory unspeakable they would inherit. Of this they were heirs."

I Prof. David Hays bok Exploring Inner Space. Scientists and religious experience (1987), minns en kvinnlig skribent en mystik upplevelse från barndomen:

"My father used to take all the family for a walk on Sunday evenings. On one such walk, we wandered across a narrow path through a field of high, ripe corn. I lagged behind, and found myself alone. Suddenly, heaven blazed upon me. I was enveloped in golden light, I was conscious of a presence, so kind, so loving, so bright, so consoling, so commanding, existing apart from me but so close. I heard no sound. But words fell into my mind quite clearly — 'Everything is all right. Everybody will be all right.' "

Sådana ljuvliga upplevelser rimmar väl med min mikrolivsfilosofi, att atomerna är "Gud". Ty atomerna är i allt och ser allt och vakar över oss, och ser till att ingen måste lida för mycket. De är oss närmare än våra egna tankar, och leder oss vist till den eviga glädjen. Det är de som beslutar ytterst över vårt liv och vår död, och kan ta oss hem till himlen om vi inte orkar mer. Och inte minst, de hör våra böner och suckar.

Världens mest kända bönemänniska, George Müller från Bristol (1805-1895), fick 50 000 bönesvar under sin livstid, och han bokförde sina böner och bönesvar, så att han kunde räkna dem. Alla dessa kan inte ha varit tillfälligheter, som en ateist-naturalist skulle påstå.

2018-08-10

Indianernas syn på sitt arbete jämfört med de civiliserades

Något som illustrerar skillnaderna mellan indianernas syn på sitt arbete och de civiliserades, är att indianerna fantiserade och drömde om "the happy hunting grounds" medan plogen och fabriken lyser med sin frånvaro i de civiliserades andevärldsfantasier och -upplevelser.

2018-08-10

Den stilla glädjen; människans naturliga grundtillstånd

Vad är människans naturliga normaltillstånd? Jag vill hävda att det är en stilla glädje* över tillvaron, en tyst mysighet, lätthet, lust att leva, nyfikenhet och frihetskänsla, frihet att förverkliga sig och följa sitt hjärta, kärlekens väg. Det är inte extasen och ruset, nej, extasen är en tillvarons gäst. Nej, den lågmälda, stilla tillfredsheten och lyckan är det som man går tillbaka till när man får leva så som naturen hade menat det. Den är också lätt att upptäcka hos urfolk och hos vilda djur, t.ex. ett andpar på stranden. Visst kommer mödan, lidanden och sorger också i detta tillstånd som gäst, precis som extasen, men när de gjort sitt besök, återgår alltid livet till den stilla glädjen och tacksamheten. Den stilla glädjen bor liksom i våra celler och atomer, de liksom anger grundtonen för vårt liv. Lusten till livet, hoppet och den ljusa framtidstron, tilliten och tillförsikten. Det bor liksom i kroppen.

Antagligen kommer detta att bestå även i livet efter döden, om vi lever vidare, ty vi lever då vidare i det materiella, i atomen, i den atom som just angav grundtonen till vår själ. Den stilla glädjen kommer bara att kännas renare och klarare, eftersom vår kropp är som en sordin för själen. Och vem skulle orka med en evig extas? Ingen. Dock blir extasen antagligen en oftare sedd gäst i andevärlden, då livet blir så mycket rikare och friare.

Eftersom den stilla glädjen är vårt grundtillstånd och naturliga jämviktsläge som människa, kommer detta antagligen bestå i andevärlden, så att permanent olycka inte kommer att vara möjlig där, ty precis som olyckan endast är en gäst, inte vårt grundtillstånd, som människa, så kommer olyckan att enbart gästa oss på andra sidan, mest i form av deltagande i de som människor ännu levandes olyckor. Och den kommer att vara en mer sällsynt gäst, precis som extasen kommer att vara en oftare sedd gäst, ty vi kan inte bli sårade fysiskt som andar/atomer, och de saligas skara i vår andevärld är ofattbart långt större än de olyckligas (räkna atomerna), de senare är enbart gäster från världen av människor, djur och växter.

Den smärta man känner som atom (som jag tror alla blir) i andevärlden är medlidandets saliga smärta, barmhärtighetens saliga födslokval, den enda smärta "Gud" känner. Det är en paradoxal smärta, ty det är den enda smärta som inte förmörkar en varelse och gör den olycklig. Det är den smärta som kan lovsjunga "Gud" mitt i flammorna på kättarbålet. Denna smärta är heller inte evig, utan skall en gång upphöra, när den sista själen gått in i paradiset. Och det är en smärta som enbart gästar oss. Den skänker oss också ny glädje, när vi har fött fram den varelse som var medlidandets föremål, ut ur olyckan och in i glädjen, vi korsfästs och uppstår med denna varelse, såsom en mor lider och uppstår med sitt foster på förlossningsbädden.

Trösta dig med detta, du som är rädd för helvete i detta liv och i det kommande. Gör dig av med denna rädsla, den är emot naturen och skapar lagträlar och fariséer, som gör det goda av yttre skäl, inte av inre, av rädsla för helvete och straff istället för av kärlek till medvarelsen. Begrunda istället den tillvarons innersta kärleksväsen som skapat oss så att den stilla glädjen är vår varelses grundton och naturtillstånd. Detta "väsen" vakar över dig och skall leda dig till den eviga glädjen.

* med det menas en stilla frid och tillfredshet

2018-08-12

Urfolken sysslar med skogsträdgårdsodling sedan gammalt!

Urfolken sysslar med skogsträdgårdsodling sedan gammalt! Se denna artikel på bloggen “Return to now”1.8.2018. Och läs detta citat extra noga: "He also believed much of North America was covered in human-made food forests before the Europeans got here."

2018-08-19

Terence McKenna om vår existens på jorden och livet efter döden

“The purpose of life is to familiarize oneself with this after-death body so that the act of dying will not create confusion in the psyche.”

(från denna fina sida, citat nr. 17. Se också citat nr. 32, den är så fin)

"During the interview he (Terence McKenna, min anm.) made a witty comment about this reality being the lowest of the low, and there's so much to look forward to after death."

(från denna diskussionssida)

"In my highest state, I have had the insight, which I will convey to you without saying it´s true, that this is the most limited form of existence you will ever know, you can´t be deader than this. This is the bottom line, and, so, the good news is; it´s only up".

(från detta youtubeföredrag)

Min kommentar: Det är intressant att höra detta från psykonauten McKenna, som experimenterat så mycket med sitt medvetande. Hans tankar här rimmar väl med min mikrolivsfilosofi, att vi är på utflykt från hemmet, en tung och svår utflykt, för att lära oss saker, och hemmet är atomernas andevärld, det kosmiska medvetandet, där vi kommer tillbaka till vår urnatur, vårt naturliga tillstånd, som är den stilla, eviga glädjen och den relativa osårbarheten och tryggheten och den oändliga rikedomen i andevärldens Eden.

2018-08-23

Älvmusiken

Jag skulle vilja höra den musiken,
den stilla evighetsmusiken.
Jag skulle vilja höra den musiken,
det eviga hoppets musik.

Den musik som Gud är gjord av.

O, låt mig få komma till Elysium,
för jag älskar elyseisk musik.
O, låt mig få komma till Elysium,
till den rena, skära, väna Guden.

Den sagornas Gud som jag alltid längtat efter.

Kanske kommer jag till slut till himmelen,

bara för att jag dras till dess musik.
Låt Satan få ha sin hårdrocksmusik,
jag dras till sfärernas musik.

Den älvlika ljusmusik som jag alltid
längtat efter.

(skriven i Veikkola, Finland, 2014)